

Bilag 3
til Betænkningen.

**DE SAMVIRKENDE
SOGNERAADSFORENINGER**

København, den 22. Marts 1935.

Efter at det gennem de omkring 1. Januar d. A. udsendte Opgørelser til Kommunerne over disses Mellemværende med Refusionsforbundet samt vedrørende skyldige Bidrag til Arbejdsløsheds-kasser og Fortsættelseskasser var blevet klart, at den paa Sognekommunerne faldende Del af Udgifterne til sociale Foranstaltninger tildels som Følge af Socialreformen og Arbejdsløshedsloven af 20. Maj 1933 var blevet væsentligt forøget, maatte det for De samvirkende Sogneraadsforeninger, der særlig repræsenterer de rene Landkommuner, blive en naturlig Opgave at tage under Overvejelse, hvorledes og paa hvilke Omraader der maatte kunne tilvejebringes en Aflastning af den Kommunerne paalagte stærkt forøgede Byrde. Nødvendigheden af at søge en Løsning af dette Spørgsmaal blev understreget af talrige Henvendelser fra Sognekommuner, der bl. a. paa Grund af Landbefolkningens nu gennem flere Aar stærkt reducerede Skatteevne, ikke saa Udvej for at skaffe Midler til Dækning af det rejste Refusionskrav.

Sogneraadsforeningerne har derefter gennem et af Foreningernes Bestyrelse nedsat Udvalg arbejdet paa at finde Grundlag for en Ordning, der i højere Grad end de gældende Regler sikrer, at Byrden lægges dør, hvor Bærekraften findes, og hvorved Kommunerne i videre Omfang end nu gøres interesserede i at aflaste Understøttelsesbudgettet og i Stedet efter Evne at søge Beskæftigelsen fremmet.

Efter at Bestyrelsen for De samvirkende Sogneraadsforeninger i et Møde den 21. d. M. har behandlet Sagen, tillader man sig i Overensstemmelse med en paa Mødet truffet Beslutning ved nærværende at opfordre Regering og Rigsdag til ved Overvejelserne af de Spørgsmaal, der har rejst sig i Forbindelse med den gennemførte Nyordning af Forsørgelses- og Arbejdsløshedslovgivningen at have Opmærksomheden rettet i første Linie mod en Ordning, der imødekommer de anførte Synspunkter, og man skal i Overensstemmelse med den af det omhandlede Udvalg afgivne Indstilling henstille, at Socialreformens Refusionsordning tages op til Revision efter de nedenangivne Retningslinier:

1. Det er Sogneraadsforeningernes Opfattelse, at den gældende almindelige Regel, hvorefter Opholdskommunen kun bærer $\frac{1}{3}$ af de Udgifter, som ifølge Forsørgelseslovens §§ 57—58 kan være Genstand for Refusion, ikke indeholder tilstrækkelig Sikkerhed for, at Kommunerne overalt udviser den nødvendige Agtpaagivenhed i Administrationen af den sociale Forsorg, og at Ordningen ej heller indeholder tilstrækkelig Opfordring for Kommunerne til overalt, hvor dette er muligt, at sætte Arbejder i Gang fremfor at forserge de trængende gennem Understøttelse.

Der savnes i Lovgivningen almindelige Bestemmelser, der med tilstrækkelig Styrke opfordrer Kommunerne til først at betræde Understøttelsesvejen, naar Mulighederne for Anvisning af Arbejder er udtømt, og de i Loven af 15. December 1934 om mellemkommunal Refusion for visse Arbejdsløshedsudgifter givne Regler vil formentlig